

Ukryta historia wersetu czterdziestego — liczby dwadzieścia pięć

Ezechiel numer sześć

Jeff Pippenger

2026-08-11

Czerpałem z pewnego fragmentu „Świadection”, który przedstawia różne linie prawdy w związku z doświadczeniem Ezechiela, Izajasza i Jana w świątyni. Jan odwrócił się, aby ujrzeć głos za sobą, w 1. rozdziale Apokalipsy.

Byłem w Duchu w dzień Pański i usłyszałem za sobą donośny głos, jakby trąby, mówiący: Jam jest Alfa i Omega, pierwszy i ostatni; a co widzisz, napisz w księdze i poślij siedmiu zborom, które są w Azji: do Efezu, i do Smyrny, i do Pergamu, i do Tiatyry, i do Sardes, i do Filadelfii, i do Laodycei. I obróciłem się, aby ujrzeć głos, który mówił ze mną. A obróciwszy się, ujrzałem siedem złotych świeczników. Objawienie 1:10–12.

Z wyspy Patmos, a następnie do niebiańskiej świątyni, gdzie Jan ogląda widzenie Chrystusa, o którym informuje nas Siostra White, jest to to samo widzenie, które Daniel ujrział w dziesiątym rozdziale swojej księgi.

„W owych dniach ja, Daniel, smuciłem się przez pełne trzy tygodnie. Nie jadłem smacznego chleba, ani mięso, ani wino nie weszły do moich ust, i wcale się nie namaszczałem.... Potem podniosłem oczy moje i spojrzałem, a oto pewien mąż, odziany w lnianą szatę, którego biodra były przepasane złotem z Ufaz. Jego ciało było także jak chryzolit, a jego oblicze jak wygląd błyskawicy, jego oczy jak pochodnie ognia, a jego ramiona i jego nogi jak lśniący spiż, a głos jego słów jak głos mnóstwa” (Daniela 10:2–6).

„Opis ten jest podobny do tego, który podał Jan, gdy Chrystus został mu objawiony na wyspie Patmos. Danielowi ukazała się nie mniejsza osoba niż Syn Boży. Nasz Pan przychodzi wraz z innym niebiańskim posłańcem, aby pouczyć Daniela o tym, co nastąpi w dniach ostatecznych.” Sanctified Life, 49.

Pierwszych dziewięć wersetów ukazuje, w jaki sposób Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu próby dla ludzkości. Objawienie zostało dane przez Boga Jezusowi, który przekazał je Gabrielowi, a ten przekazał je Janowi wraz z poleceniem, aby Jan posłał to poselstwo do siedmiu zborów. Izajasz otrzymał swoje posłannictwo, by uczynić to samo, w szóstym rozdziale, a Ezechiel otrzymał ten sam nakaz w rozdziałach drugim i trzecim. Jan jest więźniem, gdy otrzymuje swoje posłannictwo, Ezechiel i Daniel są jeńcami w Babilonie, a Izajasz żyje w czasach bezbożnego króla Achaza judzkiego.

„Były tam koła pośród kół, w układzie tak skomplikowanym, że na pierwszy rzut oka wydawały się Ezechielowi całkowicie pograżone w zamieszaniu. Lecz gdy się poruszały, czyniły to z piękną precyzją i w doskonałej harmonii. Niebiańskie istoty wprawiały te koła w

ruch, a ponad wszystkim, na chwalebnym szafirowym tronie, zasiadał Wiekuisty; wokół zaś tronu rozciągała się opasująca go tęcza, symbol łaski i miłości. Przytłoczony straszliwą chwałą tej sceny, Ezechieli upadł na swoją twarz, gdy głos nakazał mu powstać i usłyszeć słowo Pana. Wtedy zostało mu dane poselstwo ostrzeżenia dla Izraela.” Testimonies, 751.

I usłyszałem głos Pana mówiący: Kogo poślę i kto pójdzie dla nas? Wtedy rzekłem: Oto jestem, poślij mnie. Izajasza 6:8.

„To widzenie zostało dane Ezechielowi w czasie, gdy jego umysł był przepełniony ponurymi przeczuciami. Widział ziemię swoich ojców leżącą odłogiem...”

„Podobnie, gdy Bóg zamierzał objawić umiłowanemu Janowi dzieje Kościoła na przyszłe wieki, dał mu zapewnienie o zainteresowaniu i trosce Zbawiciela o Jego lud, ukazując mu „Kogoś podobnego do Syna Człowieczego”, przechadzającego się pośród świeczników, które symbolizowały siedem kościołów. ...”

„Te nauki są dla naszego pożytku. Musimy oprzeć naszą wiarę na Bogu, gdyż tuż przed nami jest czas, który wystawi dusze ludzkie na próbę. ...”

„Stoimy na progu wielkich i uroczystych wydarzeń. Proroctwo szybko się wypełnia. Pan jest u drzwi. Wkrótce otworzy się przed nami okres o przytłaczającym znaczeniu dla wszystkich żyjących. Spory przeszłości zostaną wznowione; powstaną nowe spory. Sceny, które mają rozegrać się w naszym świecie, nie są jeszcze nawet wyśnione. Szatan działa za pośrednictwem ludzkich narzędzi. Ci, którzy podejmują wysiłki, by zmienić Konstytucję i doprowadzić do uchwalenia prawa wymuszającego przestrzeganie niedzieli, niewiele zdają sobie sprawę z tego, jaki będzie tego skutek. Kryzys jest tuż przed nami.”

„Lecz słudzy Boży nie mają polegać na sobie samych w tym wielkim kryzysie. W widzeniach danych Izajaszowi, Ezechielowi i Janowi widzimy, jak ściśle niebo jest związane z wydarzeniami rozgrywającymi się na ziemi oraz jak wielka jest troska Boga o tych, którzy są Mu wierni. Świat nie jest pozbawiony Władcy. Plan nadchodzących wydarzeń spoczywa w rękach Pana. Majestat niebios dzierży w swojej pieczy zarówno los narodów, jak i sprawy swego Kościoła. ...”

„W wizji Ezechiela Bóg miał swoją rękę pod skrzydłami cherubów. Ma to pouczyć Jego sługi, że to Boska moc daje im powodzenie. Będzie z nimi działał, jeśli odrzucą nieprawość i staną się czysti w sercu i w życiu.

„Jasne światło poruszające się pośród istot żywych z szybkością błyskawicy przedstawia szybkość, z jaką to dzieło ostatecznie będzie postępować ku swemu zakończeniu. ...”

„Bracia, teraz nie jest czas na smutek i rozpacz, nie jest to czas, by poddawać się zwątpieniu i niewierze. Chrystus nie jest teraz Zbawicielem spoczywającym w nowym grobie Józefa, zamkniętym wielkim kamieniem i opieczętowanym pieczęcią rzymską; mamy zmartwychwstałego Zbawiciela. On jest Królem, Panem Zastępów; zasiada między cherubinami; a pośród zmagających i zgiełku narodów nadal strzeże swego ludu. Ten, który panuje w niebiosach, jest naszym Zbawicielem. On odmierza każdą próbę. Czuwa nad ogniem pieca, który musi wypróbować każdą duszę. Gdy twierdze królów zostaną obalone, gdy strzały

gniewu Bożego przeszyją serca Jego nieprzyjaciół, Jego lud będzie bezpieczny w Jego rękach.” Testimonies, tom 5, 752–754.

Czterej biblijni świadkowie poświadczają fakt, że przesłanie Objawienia Jezusa Chrystusa jest dane tym osobom, które są ukazane typologicznie przez doświadczenia tych proroków w świątyni. To wtedy, gdy wchodzimy do niebiańskiej świątyni, otrzymujemy przesłanie, do którego głoszenia zostaliśmy wyświęceni. „Ogień pieca”, który doświadcza „każdą duszę”, jest ogniem pieca z trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza.

Lecz któż będzie mógł przetrwać dzień Jego przyjścia? i kto się ostoi, gdy się ukaże? gdyż jest On jak ogień złotnika i jak mydło foluszników. I usiądzie jako ten, który przetapia i oczyszcza srebro; i oczyści synów Lewiego, i przepławi ich jak złoto i srebro, aby mogli składać Panu ofiarę w sprawiedliwości. Wtedy ofiara Judy i Jeruzalemu będzie miła Panu, jak za dawnych dni i jak w latach minionych. Malachiasz 3:2–4.

Rafiner wie, że srebro pozostawało w piecu przez właściwy czas wtedy, gdy jest ono tak czyste, iż odbija oblicze rafinera. Ten fakt dotyczący starożytnego sposobu oczyszczania srebra współbrzmi ze sprawczym czasownikiem „marah”, który Daniel ujrzał w rozdziale dziesiątym. W tych dniach ostatecznych Pan prowadzi swój lud do świątyni, aby wypróbować, oczyścić i wypławić kandydatów mających stać się częścią chorągwi stu czterdziestu czterech tysięcy. W tym okresie „będzie działał z” nami, „jeśli” „odrzucimy nieprawość i staniemy się czystymi w sercu i życiu”. Niektórzy, jak w dziesiątym rozdziale Daniela, uciekają przed tym doświadczeniem, lecz ci, których symbolizuje Daniel, ujrzą wielką wizję zwierciadła objawienia Jezusa Chrystusa i, jak ukazuje Izajasz, ich wargi zostaną dotknięte węglem z ołtarza, a oni sami zostaną oczyszczeni i przygotowani do przekazania poselstwa zarówno odstępczemu kościołowi, a następnie światu.

Poselstwo to jest przedstawione tym wiernym duszom w świątyni. Księga Kapłańska, rozdział dwudziesty trzeci, gdy zostaje zestawiona z okresem Pięćdziesiątnicy, ma odzwierciedlać Arkę Przymierza w Miejsu Najświętszym. Przez wiarę struktura przesłań tego rozdziału wskazuje trzy znaki drogi w obrębie świętej historii, w której dokonuje się próba pieca ognistego. W swej Boskiej głębi — prorocza struktura rozdziału dwudziestego trzeciego pozwala badaczowi prorocत्व umiejscowić Ezechiela w wersecie pierwszym rozdziału pierwszego.

I stało się w trzydziestym roku, w czwartym miesiącu, piątego dnia tego miesiąca, gdy byłem pośród uprowadzonych nad rzeką Kebar, że otworzyły się niebiosa i oglądałem widzenia Boże. Piątego dnia tego miesiąca, który był piątym rokiem niewoli króla Jojakina. Ezechiela 1,1.2.

Jako kapłan w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, Ezechiel znajduje się w trzydziestym roku siedemnastego cyklu jubileuszowego, pięć lat przed trzecim z trzech oblężeń Jerozolimy przez Nabuchodonozora w 587 r. przed Chr. Trzydziesty rok w tym wersecie przypada trzydzieści lat po największym przebudzeniu w historii Starego Testamentu, i jest to piąty dzień piątego roku, kładąc tym samym liczbę pięć na świadectwie Ezechiela. W dwóch otwierających wersetach trzydzieści zostaje wskazane raz, a liczba pięć wymieniona jest trzy razy. W strukturze Księgi Kapłańskiej dwudziestego trzeciego rozdziału, powiązanej z okresem Pięćdziesiątnicy, druga próba, przedstawiona przez trzydzieści, sięga do święta trąb, pięć dni do wniebowstąpienia

Chrystusa, następnie pięć dni do dnia pojednania, a potem pięć dni do drogowskazu przedstawiającego zarówno deszcz wczesny (Pięćdziesiątnica), jak i późny (Namioty). Struktura przedstawia trzydzieści, po którym następują trzy kroki po pięć. Ezechiel jest w świątyni, a struktura Księgi Kapłańskiej dwudziestego trzeciego rozdziału jest Arką.

Historia poświadcza fakt, że Ezechiel znajduje się w tym momencie na pięć lat przed symbolicznym oblężeniem, które ostatecznie typologicznie przedstawia rychło nadchodzące prawo niedzielne, ukazane przez zburzenie Jerozolimy. Liczba „pięć” jest podstawowym elementem struktury Księgi Kapłańskiej, rozdziału dwudziestego trzeciego, podobnie jak liczba trzydzieści.

W artykułach tych wykazano, że gdy pierwsze dwadzieścia dwa wersety tego rozdziału zostaną zestawione z ostatnimi dwudziestoma dwoma wersetami, a następnie te dwie linie po dwadzieścia dwa wersety zostaną łącznie zestawione z okresem Pięćdziesiątnicy, wówczas trzyetapowy proces próby, będący ogniem pieca z Księgi Malachiasza, zostaje wyraźnie ukazany. Te trzy etapy posiadają alfę i omegę w pierwszym i trzecim etapie, na które składa się szereg czterech wyznaczników, reprezentujących jeden etap.

Pascha, po którym następuje święto Przaśników, po nim zaś ofiara z pierwocin jęczmienia, a następnie „pięć” dni do końca święta Przaśników. Te cztery punkty orientacyjne składają się na pierwszy test, a Jezus zawsze ilustruje koniec przez początek; trzeci test również składa się z czterech punktów orientacyjnych. Święto Trąb, następnie wniebowstąpienie Chrystusa, po którym następuje Dzień Pojednania, a potem, pięć dni później, nadejście zarówno Pięćdziesiątnicy, jak i Namiotów. Pięćdziesiątnica jest symbolem wczesnego deszczu, a Namioty są symbolem późnego deszczu. W modelu z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty trzeci, zarówno Pięćdziesiątnica, jak i Namioty są zbieżne.

Weselcie się więc, synowie Syjonu, i radujcie się w Panu, swoim Bogu; gdyż dał wam deszcz wczesny w słusznej mierze i ześle wam deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny, w pierwszym miesiącu. Joel 2:23.

Ostateczny proces próby i oczyszczenia rozpoczął się 31 grudnia 2023 roku. Pierwszą próbą była próba fundamentalna, symbolizowana przez spór dotyczący „gwałtowników z twego ludu”, który podzielił grupę uprzednio wypróbowaną przez rozczarowanie z 18 lipca 2020 roku.

„W historii i prorocztwie Słowo Boże ukazuje długotrwały konflikt między prawdą a błędem. Konflikt ten nadal trwa. To, co było, powtórzy się. Dawne spory odżyją, a nowe teorie będą ustawicznie się pojawiać. Lecz lud Boży, który przez swą wiarę i wypełnianie prorocztwa odegrał rolę w głoszeniu poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, wie, gdzie stoi. Posiada doświadczenie cenniejsze niż szczere złoto. Ma stać niewzruszenie jak skała, zachowując aż do końca niezachwiane to, co było początkiem jego ufności.” Manuscript Releases, tom 1, 47.

W Księdze Kapłańskiej, rozdziale dwudziestym trzecim, pierwszy test został przedstawiony przez prorocze połączenie trzech wydarzeń, po których pięć dni później następuje koniec Przaśników. Pascha była dniem pierwszym, święto Przaśników było dniem drugim, a ofiara pierwocin była dniem trzecim. Pięć dni później święto Przaśników dobiegło końca. Prorocza struktura pierwszego

z trzech testów jest również przedstawiona w trzecim i ostatecznym teście. W tym trzecim znaku orientacyjnym, złożonym z trzech znaków orientacyjnych, po których następuje jeden, święto Trąb jest dniem pierwszym, a wniebowstąpienie Chrystusa następuje pięć dni później, następnie pięć dni później następuje Dzień Pojednania, po czym pięć dni później zarówno Pięćdziesiątnica, jak i święto Namiotów wyznaczają rychło nadchodzące prawo niedzielne, które w Księdze Ezechiela jest przedstawione jako zniszczenie Jerozolimy.

Między końcem święta Przaśników a Świętem Trąb upływa trzydzieści dni, które stanowią nie tylko symbol kapłana, lecz także drugą próbę z trzech prób przedstawionych w Boskiej ilustracji.

Chrzest Chrystusa ukazuje trzy kamienie milowe Paschy, Przaśników i pierwocin, albowiem te trzy kamienie milowe przedstawiają śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa. Te trzy etapy, po których następuje pięć dni do czwartego etapu, są przedstawione przez zakończenie Święta Przaśników. Chrzest ukazuje te trzy etapy w jednej krótkiej chwili, gdy Jan ochrzcił swego Mesjasza. Święta wiosenne rozdzielają te trzy etapy odstępem jednego dnia każdy, a święta jesienne rozdzielają te trzy etapy odstępem pięciu dni.

Gdy zastosujemy pierwszy sprawdzian świąt wiosennych jako połączenie trzech wyznaczników czasu, po których pięć dni później następuje jeden wyznacznik czasu, a następnie zastosujemy święta jesienne jako trzy wyznaczniki czasu, po których pięć dni później następuje jeden wyznacznik czasu, wówczas ustanowiona zostaje prorocza struktura, składająca się z alfa-wyznacznika czasu: trzech, po których następuje pięć dni, po czym następuje trzydzieści dni, oraz trzeci sprawdzian świąt jesiennych jako wyznacznik czasu: trzy, po których następuje pięć dni — struktura ta ukazuje pierwszy sprawdzian jako obejmujący łącznie pięć dni, po którym następuje drugi sprawdzian trwający trzydzieści dni, dochodzący do trzeciego wyznacznika czasu pięciu dni. Pięć plus trzydzieści, plus pięć daje czterdzieści ($5 + 30 + 5 = 40$).

Po chrzcie Chrystusa bezpośrednio nastąpiło czterdzieści dni, które zakończyły się trzema próbami. O wiele więcej można dostrzec w strukturze dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej w połączeniu z okresem Pięćdziesiątnicy, lecz na innym poziomie rozdział ten przedstawia Arkę w Miejsu Najświętszym.

Wiosenne i jesienne święta w dwudziestym trzecim rozdziale Księgi Kapłańskiej są umieszczone pośrodku dwóch sabatów. Te dwa sabaty przedstawiają dwa cheruby osłaniające, a znaki drogowe okresu Pięćdziesiątnicy, zharmonizowane z dwudziestym trzecim rozdziałem Księgi Kapłańskiej, przedstawiają Arkę oraz dwa cheruby osłaniające. Ezechiel zostaje zabrany do świątyni w rozdziale pierwszym, a gdy zostaje tam zabrany, znajduje się pięć dni przed oblężeniem, które prowadzi do zniszczenia Jerozolimy, stanowiąc typ rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Prawo niedzielne jest przedstawione przez Pięćdziesiątnicę i Święto Namiotów w dwudziestym trzecim rozdziale Księgi Kapłańskiej. Ezechiel znajduje się w trzydziestym roku, a trzydzieści jest okresem drugiej z trzech prób, które składają się na ogień pieca z trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza. Druga próba jest przedstawiona przez trzydzieści dni, podobnie jak Ezechiel znajduje się w trzydziestym roku siedemnastego cyklu jubileuszowego, który rozpoczął się podczas Wielkiej Paschy Jozjasza, jak określają ją historycy. Ezechiel znajduje się pięć lat przed

oblężeniem, które trwało osiemnaście miesięcy, i jest w świątyni, która stanowi środek trzech końcowych prób oczyszczających i przeczyszczających Resztkę. Piotr był w Cezarei Filipowej (Panium), również pośrodku trzech prób, co przedstawiają Panium (Cezarea Filipowa), góra Przemienienia oraz krzyż.

W roku 592 p.n.e. Ezechiel zostaje w nadprzyrodzony sposób uczyniony „niemym” i przemawia tylko wtedy, gdy Bóg otwiera jego usta. Stan ten trwa aż do upadku Jerozolimy w 585/6 roku p.n.e. Bóg sprawił, że przemówił, gdy rozpoczęło się oblężenie, w dniu, gdy umarło „pragnienie” jego „oczu”, lecz nie wolno mu było mówić swobodnie, dopóki nie upadła Jerozolima, „pragnienie” „oczu” Izraela. Upadek Jerozolimy przedstawia rychło nadchodzące prawo niedzielne, i to właśnie tam ojciec Jana Chrzciciela, kapłan z ósmej zmiany, który został uczyniony niemym podczas służby w świątyni — a to jest miejsce, w którym przebywał Ezechiel (w widzeniu) — również został uczyniony niemym na około dziewięć miesięcy. Dopiero ósmego dnia po narodzinach Jana, kiedy Jan był obrzezany, pozwolono mu mówić. Dwaj prorocy uczynieni niemymi, gdy znajdowali się w świątyni. Trzecim prorokiem uczynionym niemym podczas oglądania Chrystusa w świątyni był Daniel. W rozdziale dziesiątym Daniel znajduje się w świątyni, i właśnie gdy zostaje dotknięty po raz drugi z trzech, zostaje uczyniony niemym. W punkcie środkowym Daniel zostaje uczyniony niemym.

A gdy wypowiedział do mnie takie słowa, zwróciłem twarz ku ziemi i oniemiałem. A oto ktoś podobny do synów ludzkich dotknął moich warg; wtedy otworzyłem usta, przemówiłem i rzekłem do tego, który stał przede mną: Panie mój, z powodu widzenia spadły na mnie boleści moje i nie zachowałem żadnej siły. Daniela 10:15, 16.

Mówienie

Symbolika „mówienia” zostaje zaznaczona przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym, gdy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok, oślica Balaama przemawia, a widzenie Habakuka przemawia i nie kłamie. Trzej niemi prorocy, którzy zostają uczynieni niemymi, gdy znajdują się w świątyni, przemawiają przy zburzeniu Jerozolimy. W przypadku Zachariasza przemawia on, aby potwierdzić, że nowe imię jego syna jest właściwe, typologicznie przedstawiając Filadelfijczyków, którym zostaje nadane nowe imię.

Tego, kto zwycięży, uczynię filarem w świątyni Boga mojego i już z niej nie wyjdzie; i wypiszę na nim imię Boga mojego oraz nazwę miasta Boga mojego, nowego Jeruzalem, które zstępuje z nieba od Boga mojego; i wypiszę na nim moje nowe imię. Objawienie 3:12.

Zachariasz otrzymał tabliczkę, aby napisać nowe nazwisko rodowe Jana.

I stało się, że dnia ósmego przyszli, aby obrzezać dziecię; i nazwali je Zachariaszem, według imienia jego ojca. Lecz jego matka odpowiedziała i rzekła: Nie tak; ale ma się nazywać Jan. I powiedzieli do niej: Nie ma nikogo w twoim rodzie, kto by nosił to imię. I dawali znaki jego ojcu, jak chciałby, aby go nazwano. A on poprosił o tabliczkę do pisania i napisał, mówiąc: Jan jest jego imię. I wszyscy się zdumieli. A zaraz otworzyły się jego usta i rozwiązał się jego język, i mówił, wielbiąc Boga. Łukasza 1:59–64.

Nowe imię Jana współbrzmi z kościołem filadelfijskim, a imię Zachariasz współbrzmi z Laodyceą, co znajduje odzwierciedlenie w niedowiarstwie Zachariasza wobec poselstwa trzeciego anioła. Wszyscy prorocy odnoszą się do dni ostatecznych, a dni ostateczne stanowią historię trzeciego anioła. Zatem anioł, który przyniósł to poselstwo, musi być trzecim aniołem. Zachariasz odmówił zrozumienia, że Pan ominie laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego. O przywróceniu głosu u tych proroków można powiedzieć więcej, lecz będziemy nadal zmierzać ku zrozumieniu proroczej linii Jozjasza.

Koło Jozjasza

Omówiliśmy siedemnasty cykl jubileuszowy, który rozpoczął się podczas Paschy Jozjasza w 622 r. p.n.e., lecz linia Jozjasza zaczyna się na długo przed 622 r. p.n.e. Bunt Izraela, który wyniósł Saula na tron jako pierwszego króla Izraela, wyznaczył czterdzieści lat panowania króla Saula, po których nastąpiło czterdzieści lat panowania króla Dawida, a następnie czterdzieści lat panowania Salomona. Odrzucenie Boga, które tak dotknęło proroka Samuela, nastąpiło w 1097 r. p.n.e. i rozpoczyna proroczą linię buntu, która zakończyła się na krzyżu, gdy Żydzi oświadczyli, że nie mają króla, tylko Cezara.

Lecz oni zawołali: Precz z Nim, precz z Nim, ukrzyżuj Go. Piłat rzekł do nich: Czyż mam ukrzyżować waszego Króla? Arcykapłani odpowiedzieli: Nie mamy króla poza Cezarem. Jan 19:15.

W 1097 roku trzej królowie mieli panować po czterdzieści lat każdy, aż do śmierci Salomona w 977 r. p.n.e., kiedy to królestwo następnie podzieliło się na północne i południowe.

A potem zażądali króla; i Bóg dał im Saula, syna Cysa, męża z pokolenia Beniamina, na przeciąg czterdziestu lat. Dz. 13:21.

Dawid miał trzydzieści lat, gdy zaczął królować, a panował czterdzieści lat. W Hebronie panował nad Judą siedem lat i sześć miesięcy, a w Jeruzalemie panował trzydzieści trzy lata nad całym Izraelem i Judą. 2 Samuela 2:4, 5.

Panowanie Salomona rozpoczęło się w 971 r. p.n.e.; fundament świątyni położono w czwartym roku panowania Salomona (967 r. p.n.e.). Budowa trwała siedem lat (1 Krl 6:37–38), a świątynię ukończono w ósmym miesiącu jedenastego roku panowania Salomona. Uroczyste poświęcenie odbyło się w siódmym miesiącu (miesiącu Etanim), podczas Święta Namiotów (1 Krl 8; 2 Krn 5–7). Królowie, świątynia i naród są każdy z osobna przedstawieni w historii przez okres czterystu dziewięćdziesięciu lat, który wyraźnie wyznacza okres proroczy odnoszący się odpowiednio do królów, świątyni albo narodu.

Daniel został uprowadzony do niewoli w 607 r. p.n.e., chociaż większość chronologów biblijnych wskazuje na 605 r. p.n.e. Zapis historyczny musi pozostawać w zgodzie ze świadectwem proroczym, a symbolika wydarzeń historycznie zaznaczonych na linii historii, która rozpoczyna się od pragnienia posiadania króla w 1097 r. p.n.e., wymaga na podstawie kilku proroczych świadków, aby za właściwe zastosowanie uznać rok 607 p.n.e., a nie 605 p.n.e. Rok 607 p.n.e. wyznacza koniec czterystu dziewięćdziesięciu lat na linii królów, ale zarazem rozpoczyna jedną z trzech

głównych reprezentacji siedemdziesięciu lat, które występują na tej linii. Rok 607 p.n.e. wyznacza koniec siedemdziesięciu lat, które rozpoczęły się wraz z uprowadzeniem Manassesza do niewoli w 677 r. p.n.e. Pierwsza reprezentacja symbolu czterystu dziewięćdziesięciu lat (która posiada trzech świadków na tej linii) dochodzi do końca tam, gdzie kończy się jeden z trzech świadków siedemdziesięciu lat, a inny świadek siedemdziesięciu lat rozpoczyna matematyczna struktura daje świadectwo na rzecz 607 r. p.n.e., pomimo poglądu, że Daniel został uprowadzony do niewoli w 605 r. p.n.e.

W obrębie linii obejmującej okres 490 lat, związanej z królami od 1097 r. p.n.e. do 607 r. p.n.e., znajduje się również 490 lat od poświęcenia Świątyni Salomona aż do poświęcenia po wygnaniu Świątyni przez Zorobabela w 516 r. p.n.e. Owe 490 lat składa się z 420 lat od poświęcenia przez Salomona w jedenastym roku jego panowania, do których dodano 70 lat, podczas których Świątynia pozostawała spustoszona w czasie niewoli, co daje 490 lat. Trzeci dekret Artakserksesa nastąpił 59 lat później, w 457 r. p.n.e., i wyznacza początek 490 lat, które zostały „wyznaczone” (odcięte, Daniel 9:24) dla ludu Bożego i które zakończyły się w roku 34 ukamienowaniem Szczepana. Istnieje oczywiście wiele innych głębokich chronologicznych świadectw w proroczej linii, która rozpoczyna się od fundamentalnego odstępstwa polegającego na odrzuceniu Boga i Ducha Proroctwa w 1097 r. p.n.e., a kończy się, gdy Szczepan ujrzał Chrystusa stojącego po prawicy Boga. W obrębie tego świadectwa znajdujemy prorocze koło Jozjasza.

Mówię „apostazja fundamentalna”, ponieważ początek tej linii wskazuje moment, w którym Izrael odrzucił Boga jako Króla, pragnąc mieć ziemskiego króla, i tym samym wyznaczył fundament ludzkiej monarchii Izraela. Piszę to również ze względu na koło Jozjasza, którego imię oznacza „fundament Boga” i które jest symbolem zarówno fundamentu, jak i fundamentalnej apostazji ludu Bożego.

Gdy Salomon umarł i dwanaście plemion podzieliło się na północ i południe, poświęcenie przez Jeroboama podrobionego systemu kultu zostało zgromione przez nieposłusznego proroka, a jego nagana zawierała prorocstwo o nadchodzącym królu imieniem Jozjasz. Przy podstawowym odstępstwie Jeroboama i dziesięciu północnych plemion zostało przepowiedziane prorocstwo o Jozjaszu i jego reformie, którą wyznacza Wielka Pascha z roku 622 przed Chr. Odrodzenie to zostało spowodowane odkryciem pism Mojżesza oraz ogłoszeniem sądu nad ludem Bożym za jego ustawiczne odstępstwo. Gdy słowa z pism Mojżesza zostały odczytane królowi Jozjaszowi, wywołało to największe odrodzenie w historii Starego Testamentu. Prorocstwo o przyszłym dziecku, które miało się narodzić i nosić imię Jozjasz, zawierało także prorocze potępienie podstawowego odstępstwa skierowane przeciw królowi Jeroboamowi przez nieposłusznego proroka.

Przekleństwo Mojżesza, jak nazywa je Daniel, to „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej dwudziestego szóstego rozdziału, i stało się ono fundamentalnym odkryciem Williama Millera, który jest symbolem fundamentalnych prawd adwentyzmu. Umocnienie poselstwa Millera 11 sierpnia 1840 roku dokonało się poprzez dzieło „Jozjasza” Litcha w latach 1838 i 1840. W 1863 roku te fundamenty zostały odłożone na bok, a „siedem czasów” stało się symbolem nie tylko fundamentalnych prawd filadelfijskich millerytów, lecz także symbolem buntu laodycejskiego

milleryzmu przeciwko fundamentom. Historia millerytów pierwszego i drugiego anioła zawiera symbolikę „Jozjasza”, która zostanie powtórzona co do joty w historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Koło Jozjasza sięga wstecz aż do czarownictwa króla Saula, a następnie prowadzi aż do wypłucia laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w czasie ustawy niedzielnej. Koło Jozjasza w Ezechielu jest obecnie w trakcie odpieczętowywania jako punkt kulminacyjny pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.